

# Thi Hạnh



Thi Hạnh họ Nguyễn, tên thật là Mai Thảo, sinh ở Vũng Tàu sau ngày Miền Nam lọt vào tay CS.

Hơn 9 tuổi được Má cho đi vượt biên đến đảo Ga Lăng, Nam Dương. Sau đó Thi Hạnh được đi định cư, lúc đến Na Uy mới có 10 tuổi.

Ngoài nghề chính là dạy học trường Na Uy, Thi Hạnh còn tham gia tích cực những sinh hoạt của cộng đồng người Việt tỵ nạn tại đây, và những diễn đàn văn học nghệ thuật trên mạng lưới toàn cầu, nổi bật là thơ và nhạc. Cô đã thường xuyên góp bài cho những đặc san ở Na Uy, cũng như tuần báo Trẻ/ Dallas từ nhiều năm qua. Thi Hạnh đã in tổng cộng 3 tập thơ và 2 cuốn văn. Một điều khiến người đọc cảm mến là Thi Hạnh qua xứ người năm 10 tuổi mà vẫn giữ được hồn tiếng Việt và làm thơ viết văn bằng ngôn ngữ của quê mẹ. Thơ Thi Hạnh nằm trong hai chủ đề chính là quê hương và tình yêu. Bằng ngôn ngữ

thơ trong sáng, cô gởi vào đây những cảm xúc đậm thấm thiết tha pha chút buồn thương khiến người đọc dễ đồng cảm và yêu thích thơ cô. Sau đây là một vài bài tiêu biểu.

SAO KHUẾ

## quê ngoại

quê ngoại tôi đất cày trên sỏi đá  
khi lũ kéo về ruộng hoá thành sông  
giọt nước mắt đã gấn như khô cạn  
mà lệ trời vẫn đổ  
thật mênh mông...

lệ khóc cho rừng cây xanh bát ngát  
đã một ngày bị đốn sạch  
xác xơ  
lệ khóc cho tình người  
ôi chua chát  
trời xót thương mây nước cũng vờ vờ

lệ khóc cho những đứa em chưa lớn  
phải một ngày gồng gánh nỗi đau chung  
khi đất nước đang vỡ ra từng mảnh  
bàn tay nào em giữ lấy non sông ?

lệ khóc cho những người anh bất lực  
đứng giữa dòng trôi  
kiếm xác vợ con mình  
đứa con nhỏ còn chưa rời bụng mẹ  
chưa kịp chào đời để thấy ánh bình minh

lệ khóc cho những người con xa xứ  
bỏ mái nhà xưa  
không hẹn ngày về  
nghe tin bão đàn cúi đầu thình lạng  
khóc cho mẹ già  
hay khóc cho quê?

lệ tưới lên những hòn cảm tức tưới  
là thiên tai hay là chính nhân tai?

*khi người sống không giữ gìn đất sống  
hậu quả này xin hỏi: lỗi tại ai?*

*viết vào tháng 10.2020,  
những ngày miền Trung bị bão lụt*

## người yêu cũ

*có một lần anh hỏi giữa vu vơ  
khi con nắng vật vờ nơi cửa biển:  
“trong trăm ngàn bài thơ em đã viết  
có bài nào em viết chỉ cho anh?”*

em tinh nghịch cười và đáp rất nhanh  
không lần nữa cũng chẳng cần do dự:  
“thơ của em gieo  
cung sàu cung thứ  
chỉ để tặng người yêu cũ thôi anh”.

rồi tơ tình thành sợi chỉ mong manh  
và anh đã trở thành người yêu cũ  
lòng người đổi thay  
dòng đời lữ thứ  
ráng nắng chiều tàn  
con chữ hoang mang...

*giờ chỉ mình em một bóng lang thang  
qua góc phố hoang  
qua bờ biển vắng  
chợt nghe lòng mình chát cay mặn đắng*

*bài thơ này em viết chỉ cho anh*



## **gởi anh**

*gởi anh một đoá tình xuân  
để anh vui với tháng gần năm xa  
để dầu đời lắm phong ba  
nụ xuân sẽ mãi mặn mà nét môi*

*gởi anh một đoá hoa đôi  
để tim ấm giữa biển đời nắng mưa  
để dầu đời chẳng như thơ  
nụ thương vẫn nở phím chờ phím mong*

*gởi anh  
gởi cả dòng sông  
để thuyền anh tắm giữa lòng nước em  
để dầu đời lắm bạc đen  
vẫn em và vẫn vẹn nguyên ân tình*

*gởi anh một đoá bình minh  
để trời yêu đất  
để mình yêu nhau*

## **chợt thương quá một thời**

*anh đã đi qua bao nhiêu con đường lớn  
với những cung điệu thăng trầm  
của những bản tình ca  
có khi nào anh quay đầu nhìn lại  
nơi con đường thưở trước chúng mình qua?*

*và cũng đã hơn hai mươi năm rồi có lẽ  
người con gái ngày xưa  
nay đã hóa đàn bà  
bước chân lê giữa dòng đời chai sạn  
nên đâu nữa còn những đường nét kiêu sa*

*em bây giờ đã gan lì hơn trước  
không còn xót đau khi ráng đỏ trời chiều  
không còn khóc khi màn đêm buông chậm  
không còn nhớ anh trong quạnh vắng cô liêu*

*và em đã đi qua  
bao nhiêu con đường lớn  
vấp ngã cũng nhiều  
kiêu hãnh cũng đầy vơi  
rồi có lúc em quay đầu nhìn lại  
chạm ký ức xưa  
chợt thương quá một thời.*